

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. SLS-03274/2018-ERU

V Ostravě dne 9. října 2018

Č. j.: 03274-15/2018-ERU

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 52 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou SLS-03274/2018-ERU, zahájeném na návrh společnosti SPR, a. s., se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1, IČ: 25461222 (dále též jen „navrhovatel“), ve věci sporu vedeného se společností OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318 (dále též jen „odpůrce“), podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“)

rozhodl takto:

I. Společnosti SPR, a. s., se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1, IČ: 25461222, vznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve výrobně, fotovoltaické elektrárně FVE Dubí, evidenční číslo provozovny 1, nacházející se v obci Dubí na pozemcích parc. č. 602/1 v katastrálním zemí Dubí-Bystrice a dále na pozemcích par. č. 448/4, 448/6 a 448/8 v katastrálním území Mstišov, provozované na základě licence na výrobu elektřiny č. 111017917, ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318, je povinna společnosti SPR, a. s., se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1, IČ: 25461222, podporu vztahující s k elektřině vyrobené v této výrobně v této výši hradit od 1. ledna 2018.

II. Návrh společnosti SPR, a. s., se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1, IČ: 25461222, aby bylo rozhodnuto, že společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318, je povinna do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výrobní společnosti SPR, a. s., se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1, IČ: 25461222, v systému operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobě bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW,

s e z a m í t á .

III. Společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318, je povinna zaplatit společnosti SPR, a. s., se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1, IČ: 25461222, částku ve výši 190.544,70 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 142.908,53 Kč jdoucím ode dne 9. března 2018 do zaplacení a z částky 47.636,18 Kč jdoucím ode dne 1. června 2018 do zaplacení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetický regulační úřad obdržel dne 4. dubna 2018 návrh společnosti SPR, a. s., se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1, IČ: 25461222, na zahájení správního řízení a vydání rozhodnutí ve věci sporu podle ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 52 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako odpůrce byla označena společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318.

Navrhovatel v rámci vylíčení rozhodných skutečností uvedl, že je držitelem licence na výrobu elektřiny a odpůrce vykonává činnost operátora trhu a je subjektem povinným k poskytování podpory ve formě zelených bonusů. Navrhovatel se dne 27. listopadu 2017 pokoušel v systému odpůrce zvolit a zaregistrovat podporu ve formě ročních zelených bonusů na rok 2018, což se mu nepodařilo, kdy volba podpory byla odpůrcem zamítnuta s odůvodněním, že výrobní nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 330/2010 Sb. Navrhovatel uvědomil odpůrce o tom, že dle jeho mínění má být aplikováno přechodné ustanovení čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb., k čemuž odpůrce argumentoval tím, že výrobní byla provozovatelem distribuční

soustavy migrována do systému odpůrce jako nepodporovaná. Dle sdělení odpůrce provozovatel distribuční soustavy do dne 19. prosince 2011 (datum prvního paralelního připojení) neevidoval, a proto není možno aplikovat příslušné přechodné ustanovení. Podle tvrzení navrhovatele došlo k prvnímu paralelnímu připojení již dne 16. listopadu 2011, tedy ve lhůtě jednoho roku stanovené příslušným přechodným ustanovením, kdy skutečnost, že provozovatel distribuční soustavy výrobu neevidoval, není pro posouzení věci podstatná. Navrhovatel dle svého mínění do dne 31. prosince 2010 splnil všechny požadované podmínky kladené pro výrobní zdroj provozovaný v tzv. ostrovním provozu (získal licenci a začal vyrábět elektřinu), čímž mu vzniklo právo na podporu elektřiny vyráběné v tomto zdroji. Následně splnil i podmínku dle čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb., tj. připojil zdroj k distribuční soustavě do dvanácti měsíců od účinnosti tohoto zákona, když k prvnímu paralelnímu připojení došlo dne 16. listopadu 2011. Z citovaného přechodného ustanovení lze dle navrhovatele dovodit, že výrobce elektřiny, který uvedl výrobu elektřiny do provozu a vyráběl elektřinu v tzv. ostrovním provozu bez připojení k přenosové nebo distribuční soustavě, mohl uplatnit právo na podporu formou zelených bonusů, a to bez ohledu na omezení podpory na zdroje s výkonem do 30 kWp, pokud došlo k připojení do dvanácti měsíců od účinnosti zákona 330/2010 Sb. V souladu s ustanovením § 54 odst. 1 a 2 zákona o podporovaných zdrojích je potom právo navrhovatele na podporu elektřiny zachováno i za účinnosti zákona o podporovaných zdrojích. Ve vztahu k úhradě zeleného bonusu navrhovatel sdělil, že odpůrci dne 14. března 2018 předal prostřednictvím datové schránky údaje o naměřených hodnotách vyrobené elektřiny, kdy následně je předal i do systému odpůrce. Na podporu svých tvrzení poskytl navrhovatel následující podklady: rozhodnutí o udělení licence ze dne 24. listopadu 2010, protokol o zkoušce IPDF ze dne 29. prosince 2010, protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ze dne 21. listopadu 2011, volbu podpory v systému operátora trhu ze dne 27. listopadu 2017, včetně mailové komunikace s odpůrcem, reakci na zamítnutí podpory ze dne 12. prosince 2017 a vyjádření odpůrce ze dne 9. února 2018, oznámení o zaslání výkazu ze dne 14. března 2018 včetně výkazu a sdělení odpůrce ze dne 15. března 2018.

Navrhovatel závěrem konkrétně požaduje, aby bylo určeno, že tomuto vznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření v předmětné výrobně ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a odpůrce je povinen navrhovateli podporu vztahující s k elektřině vyrobené v této výrobně v této výši hradit od 1. ledna 2018. Dále je navrhováno, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výroby navrhovatele v systému operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobně bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW. Současně je požadováno, aby odpůrci byla stanovena povinnost zaplatit navrhovateli částku ve výši 190.544,70 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 190.544,70 Kč

jdoucím ode dne 1. ledna 2018 do zaplacení.

Písemností ze dne 11. dubna 2018 došlo k oznámení zahájení řízení, kdy odpůrce byl současně vyzván k podání svého vyjádření, které Energetický regulační úřad obdržel dne 25. dubna 2018. Odpůrce v tomto sdělil, že navrhovatel má v jeho systému evidovaný jeden fotovoltaický výrobní zdroj, a to jako nepodporovaný s datem uvedení do provozu dne 19. prosince 2011. Tyto údaje byly migrovány v souladu s vyhláškou č. 346/2012 Sb. od příslušného provozovatele distribuční soustavy, který do dne 31. prosince 2012 sám administroval výplatu provozní podpory dle zákona č. 180/2005 Sb. Odpůrce tato data proto považuje za závazná minimálně do doby, než o nich rozhodne Energetický regulační úřad v rámci sporného správního řízení. Odpůrce nadto má za to, že podpora navrhovateli nepřísluší, když vychází z ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb. účinného ode dne 1. března 2011. Odpůrce považuje za nevěrohodné tvrzení navrhovatele, že provozoval výrobu již v prosinci 2010, neboť protokol o zkoušce mohl vzniknout i později. Navrhovatel rovněž neuvádí, proč nenáročoval podporu již za prosinec 2010 a ani následně. Také nebylo uvedeno, proč nebylo požádáno o připojení do distribuční soustavy dříve, když bylo zřejmé, že ode dne 1. ledna 2011 se podpora na ostrovní provozy nevztahovala. Jelikož navrhovatel v roce 2010 nárok na podporu neuplatnil, neuvedl dle mínění odpůrce tuto do provozu ve smyslu bodu 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, a proto se ani přechodná ustanovení zákona č. 330/2010 Sb. neuplatní. I kdyby navrhovatel uvedl výrobu do provozu v roce 2010 v rámci ostrovního provozu, pak by při aplikaci čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb., bylo možné výrobu považovat za uvedenou do provozu až v roce 2011, kdy byla připojena do distribuční soustavy. Vzhledem k instalovanému výkonu vyšším než 30 kW se ovšem podpora na zdroj nevztahovala. K tomu dále odpůrce cituje ustanovení § 54 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, ze kterého je zřejmé, že nárok na podporu nemohl navrhovateli vzniknout, neboť tento nárok na podporu přede dnem účinnosti zákona č. 330/2010 Sb. neuplatnil. Závěrem poukazuje odpůrce na správní řízení, které vedl navrhovatel o termín připojení, kdy nebyl úspěšný, rozhodnutí pod č. j. 14819-23/20110-ERU a 14819-29/2011-ERU, kdy žádá o jejich posouzení jako podkladu v rámci tohoto řízení.

Dne 25. května 2018 navrhovatel reagoval na sdělení odpůrce, kdy mj. zopakoval, že předmětná výroba byla uvedena do provozu v roce 2010 v ostrovním provozu a právo na podporu by mělo být zachováno dle čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb. V dané souvislosti není rozhodné, že celkový instalovaný výkon přesáhl 30 kW, neboť nárok zůstal zachován všem výrobním provozovaným v ostrovním provozu před rokem 2011. Tento názor je rovněž v souladu s ustanovením § 54 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích a vyplývá také z rozhodnutí č. j. 14819-29/2011-ERU. Co se týče zpochybnění věrohodnosti protokolu o zkoušce, má navrhovatel za to, že se jedná o dostatečný důkaz a k prokázání jeho pravosti navrhuje výslech svědka. Současně k tomuto předkládá navrhovatel další listinu, a to protokol o měření společnosti ORGREZ, a. s. ze dne 30. prosince 2010, v němž je potvrzeno, že uvedená společnost prováděla měření kvality elektrické energie a provedla i jednorázový záznam průběhu napětí. K tomu je opět navrhován výslech svědků. K neuplatňování podpory navrhovatel dále sděluje, že se domáhal vyplacení podpory formou výkupních cen v rámci sporného správního řízení, kdy mj. v rozhodnutí č. j. 14819-29/2011-ERU bylo uvedeno, že pokud bude prokázáno uvedení výroby do provozu v roce 2010, nárok na podporu by měl být přiznán. Nárok na podporu tedy uplatnil, byť nesprávně formou výkupních cen. Zároveň

navrhovatel nesouhlasí s výkladem odpůrce bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, kdy odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. března 2018, č. j. 4 As 257/2017-82. K namítanému použití ustanovení § 54 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, navrhovatel uvádí, že toto dopadá na výrobní, které byly provozovány v ostrovním provozu ještě po 1. lednu 2013 a připojeny k distribuční soustavě také až po tomto datu, což není jeho situace.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 11. června 2018 má za to, že výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze aplikovat, neboť tento dopadá na zcela jinou situaci. Dále se odpůrce domnívá, že nebylo prokázáno, že by navrhovatel v roce 2010 vyráběl elektřinu při uplatnění podpory, kdy protokol o zkoušce byl již předložen ve správním řízení v roce 2011, kdy odpůrce dává ke zvážení, zda se nejednalo o tentýž předmět řízení, což by zakládalo překážku věci rozhodnuté. Dle mínění odpůrce je nutno posoudit, zda bylo vůbec možno uvést v souladu s bodem 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 výrobní do provozu v roce 2010, kdy podmínka uplatnění podpory má zamezit tomu, aby si výrobci zpětně nechávali vystavovat potvrzení o výrobě v rámci ostrovního provozu. Jelikož navrhovatel neuplatnil podporu, resp. tuto požaduje až nyní za účinnosti zákona o podporovaných zdrojích, není možné aplikovat ani jím uváděná přechodná ustanovení, neboť nárok nemohl bez uplatnění podpory nikdy vzniknout.

Navrhovatel dne 16. července 2018 mj. uvedl, že prokázání uvedení výrobní do provozu v roce 2010 dostatečně prokázal dvěma rozdílnými protokoly a navrhuje k tomu opět výslechy svědků. Současně navrhovatel uvádí, že žádný právní předpis nestanoví lhůtu, do kdy by měl nárok uplatnit, navíc se nedomáhá nároku zpětně. Zároveň má navrhovatel za to, že předmět sporu, který byl veden u Energetického regulačního úřadu v minulosti, byl zcela odlišný a nemůže se jednat o překážku věci rozhodnuté, když byla požadována podpora ve formě výkupních cen místo podpory formou zelenou bonusů.

Energetický regulační úřad následně umožnil písemností ze dne 25. července 2018 účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což využil dne 31. července 2018 pouze odpůrce, který zejména upozornil na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. dubna 2018, č. j. 25 C 132/2017-85, podle kterého je třeba rozlišovat mezi splněním podmínek pro vznik nároku a samotným vznikem nároku, kdy v případě uvedení do provozu v roce 2010 došlo pouze ke splnění podmínek pro vznik nároku. Nedošlo-li ovšem ze strany navrhovatele k předání údajů o výrobě, nárok podle zákona č. 180/2005 Sb. nevznikl a ustanovení § 54 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích se nepoužije, neboť toto přímo se vznikem nároku počítá. S ohledem na připojení výrobní na podzim roku 2011, je nutno ale na výrobní pohlížet jako na uvedenou do provozu v roce 2011 a ve vztahu k instalovanému výkonu na tuto pohlížet jako na nepodporovanou.

II.

Posouzení věci

Co se týče příslušnosti Energetického regulačního úřadu rozhodovat předmětný spor, tak na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, platí, že: „*V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva,*

pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“, a proto má Energetický regulační úřad za to, že rozhodovací kompetence v rámci tohoto sporu jsou dány na základě ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, na základě kterého Energetický regulační úřad mj. rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů, a rovněž z ustanovení § 52 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, dle kterého rozhoduje Energetický regulační úřad spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla. Z výše uvedeného plyne, že v odst. 1 citovaného ustanovení zákona o podporovaných zdrojích je obsažena velmi široce vymezena působnost Energetického regulačního úřadu, která vztahuje předmět řízení k jakémukoli sporu týkajícímu se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů bez jakéhokoli omezení, ať např. obecným výčtem subjektů, na jejichž spor by uvedená kompetence dopadala či jinou věcnou konkretizací. V tomto ohledu bylo posouzeno, že Energetický regulační úřad je věcně příslušný rozhodovat předmětný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, když z podaného návrhu je zřejmé, že navrhovatel zejména požaduje, aby bylo rozhodnuto, že mu náleží právo na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření pro zdroj uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 a odpůrce má povinnost tuto podporu vyplácet.

V souvislosti s projednávaným sporem lze ve vztahu k legitimaci účastníků řízení bez dalšího shledat, že navrhovatel je držitelem licence na výrobu elektřiny č. 111017917, kdy tento je mj. provozovatelem výroby FVE Dubí. Oproti tomu odpůrce je společností, jejímž předmětem podnikání jsou činnosti operátora trhu, které tato společnost vykonává na základě licence č. 150504700, udělené Energetickým regulačním úřadem podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) bodu 7 energetického zákona. Jednotlivé činnosti operátora trhu potom vyplývají zejména z ustanovení § 20a odst. 4 energetického zákona, kdy tedy tento mj. vede evidenční systém vyplácení podpory, přičemž mezi další jeho povinnosti patří také hradit výrobcům elektřiny zelený bonus na elektřinu z obnovitelných zdrojů, jak je požadováno navrhovatelem v první, resp. třetí části jeho petitu.

Co se týče druhého petitu, v rámci kterého navrhovatel požadoval, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen pro navrhovatele provést registraci výroby, konstatuje k tomuto Energetický regulační úřad následující. Jak již bylo zmíněno výše, jednotlivé činnosti odpůrce jako operátora trhu vyplývají zejména z ustanovení § 20a odst. 4 energetického zákona, kdy tedy tento mj. vede evidenční systém vyplácení podpory, avšak tato skutečnost sama o sobě neznamená, že by odpůrce byl též subjektem, jehož povinností je registrovat výrobce. Naopak z energetického zákona, a to konkrétně ustanovení § 23 odst. 2 písm. m) vyplývá, že výrobce elektřiny je povinen zaregistrovat se do 30 dnů od udělení licence na výrobu elektřiny u operátora trhu, čímž se stává registrovaným účastníkem trhu. Ve vztahu k nároku na podporu je dále možno vyjít z ustanovení § 8 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, dle kterého svědčí výrobci elektřiny povinnost zaregistrovat prostřednictvím vykupujícího nebo povinně vykupujícího anebo přímo v systému operátora trhu zvolenou formu podpory elektřiny a její změnu. Proces registrace je potom blíže upraven

v navrhovatelem zmíněné vyhlášce č. 9/2016 Sb., o postupech registrace podpor u operátora trhu a provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (registrační vyhláška), která stanoví termíny a postupy výběru formy podpory elektřiny u operátora trhu, postup registrace formy podpory elektřiny a provozní podpory tepla u operátora trhu, termíny a postupy výběru a změn režimů zeleného bonusu na elektřinu a termín nabídnutí elektřiny výrobcem elektřiny z obnovitelných zdrojů povinně vykupujícímu. Samotnému postupu registrace podpory se pak věnuje zejména ustanovení § 2 odst. 1 této vyhlášky, ze kterého vyplývá, že sám výrobce provádí registraci podpory v systému operátora trhu postupem zaevidování údajů o výrobcí, o výrobně, výrobním zdroji a výběru formy podpory elektřiny. Operátorovi trhu přitom ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 registrační vyhlášky přísluší toliko právo ověřit údaje k registraci podpory, kdy registrace podpory je dokončena ke dni zaevidování všech potřebných údajů. Jestliže tedy výrobci náleží ve smyslu výše citovaných ustanovení právo zaregistrovat prostřednictvím vykupujícího nebo povinně vykupujícího anebo přímo v systému operátora trhu zvolenou formu podpory elektřiny a její změnu, je evidentní, že operátor trhu má oproti tomu povinnost za splnění všech podmínek jako administrátor příslušného systému registraci zvolené formy podpory přijmout a na žádost případně tuto v souladu s právními předpisy hradit. Je tudíž zřejmé, že evidenci údajů tzv. registraci provádí výrobce, v tomto případě navrhovatel, kdy operátor trhu, tedy odpůrce, je povinen tuto umožnit, jsou-li pro takovýto postup splněny všechny právními předpisy požadované předpoklady. V tomto ohledu tedy Energetický regulační úřad shledal shodně s odpůrcem, že tento není pasivně legitimovaný v této části sporu, neboť tomuto není možno uložit povinnost provést registraci, jak požaduje navrhovatel, neboť žádný právní předpis takovouto povinnosti odpůrci neukládá, a proto bylo nezbytné v této části návrh zamítnout, viz výrok č. II tohoto rozhodnutí.

Současně je nezbytné zabývat se námitkou odpůrce směřující k tomu, zda se nejedná o věc již jednou rozhodnutou, a to v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚP-14819/2010-ERU prostřednictvím rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 15. listopadu 2011, č. j. 14819-29/2011-ERU, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 13. června 2011, č. j. 14819-23/2010-ERU. Předmětem tohoto sporného správního řízení byl požadavek navrhovatele, aby bylo společnosti ČEZ Distribuce, a. s. jako povinně vykupujícímu uložena povinnost vykupovat veškerou elektřinu vyrobenou ve FVE Dubí za výkupní cenu stanovenou pro fotovoltaické výrobní s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu v roce 2010, a aby bylo určeno, že na výrobu elektřiny ve FVE Dubí se vztahuje podpora podle zákona č. 180/2005 Sb., a to ve výši výkupní ceny stanovené pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro fotovoltaické výrobní s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu v roce 2010. Dle ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu potom platí, že: *„Přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.“*, z čehož je zřejmé, že o jedné a téže věci lze z jednoho a téhož důvodu rozhodnout, resp. jedné a téže osobě jedno a totéž právo přiznat nebo jednu a tutéž povinnost uložit, výhradně jen jednou. Jedno takové rozhodnutí správního orgánu zakládá překážku věci rozhodnuté - rei iudicatae. Jak vyplývá z uvedeného, totožnost se přitom definuje jednak in personam - tedy ve vztahu k účastníkům řízení, jednak in rem - tedy ve vztahu k předmětu řízení. O totožnost věci jde proto pouze tehdy, jsou-li totožné subjekty vystupující v předmětném právním vztahu a je-li totožný předmět a základ uplatněného nároku, který je dán skutkovými okolnostmi. V tomto

smyslu lze shledat, že se v tomto případě o překážku věci rozhodnuté nemůže jednat, protože není naplněna ani jedna z podmínek, neboť na straně odpůrce vystupují zcela jiné subjekty a rovněž předmět sporu je odlišný, když je uplatňován nárok na zelený bonus nikoli výkupní ceny a současně je nárok vztažen pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu v roce 2011 nikoli v roce 2010. Závěrem je možno doplnit, že i přesto, že v rámci obou správních řízení bylo nezbytné se vypořádat s otázkou, ve kterém roce byla výrobná uvedena do provozu, toto posouzení není totožné, protože u nároku na podporu formou výkupních cen a u nároku na podporu formou zeleného bonusu jsou stanoveny odlišné podmínky. Citované pravomocné rozhodnutí tedy netvoří překážku věci rozhodnuté a Energetický regulační úřad je oprávněn ve věci meritorně rozhodnout.

Po provedení listinných důkazů a po prostudování shromážděných podkladů dospěl Energetický regulační úřad k následujícím závěrům:

Navrhovatel se pokoušel v systému odpůrce zvolit a zaregistrovat podporu ve formě ročních zelených bonusů na rok 2018, což se mu nepodařilo, kdy volba podpory byla odpůrcem zamítnuta s odůvodněním, že výrobná nesplňuje stanovené podmínky a zdroj je odpůrcem považován za nepodporovaný. Navrhovatel má dále za to, že jeho výrobná byla uvedena do provozu v rámci tzv. ostrovního provozu v roce 2010 a je nutno na jeho situaci aplikovat čl. II bod 2 zákona č. 330/2010 Sb., když připojil zdroj do dvanácti měsíců od účinnosti tohoto zákona, neboť k prvnímu paralelnímu připojení došlo na podzim roku 2011. Oproti tomu odpůrce považuje výrobnou za uvedenou do provozu na základě prvního paralelního připojení až v roce 2011 a v souvislosti s instalovaným výkonem není možno vůči této přiřadit podporu. Pro posouzení daného sporu je tedy nezbytné předně vyřešit otázku, kdy lze považovat předmětnou výrobnou za uvedenou do provozu, zda v roce 2010 či až v roce 2011.

V dané souvislosti je nezbytné vyjít z úpravy uvedené v zákoně č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), který byl účinný v rozhodné době, kdy podle jeho ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bodu 1 platilo, že Úřad stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy tak, aby pro zařízení uvedená do provozu po dni nabytí účinnosti tohoto zákona bylo při podpoře výkupními cenami dosaženo patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem. Na základě ustanovení § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, Energetický regulační úřad mj. vykonává působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky, a vydává rozhodnutí o regulaci cen včetně pravidel pro klíčování nákladů, výnosů a hospodářského výsledku regulovaných a neregulovaných činností. Podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle ustanovení § 3 odst. 2 uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn. Cenová rozhodnutí vydávaná Energetickým regulačním úřadem představují tedy normativní akty stanovující (vedle v daném případě pevně stanovených cen) ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o cenách podmínky cenové regulace, v daném

případě věcné podmínky pro uplatnění stanovené ceny.

Pro rok 2010 stanovilo Cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 v bodě 1.9, že: „*U nově zřizované výrobní elektrárny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektrinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektrinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.*“ V rámci citovaného cenového rozhodnutí byly tedy stanoveny určité podmínky, při jejichž splnění byla výrobní povahovaná za uvedenou do provozu. Z hlediska výše uvedeného bodu cenového rozhodnutí lze konkrétně rozeznat dvě podmínky uvedení zařízení do provozu v případě podpory formou zeleného bonusu, které musí být splněny kumulativně, a to uskutečnění výroby elektrárny v souladu s rozhodnutím o udělení licence a se vznikem oprávnění k výkonu licencované činnosti. Výroba elektrárny je tedy podmínkou uvedení do provozu, ale jen tehdy, je-li uskutečňována v souladu s licencí. Odpůrce má dále za to, že další podmínkou je rovněž uplatnění nároku na podporu, což dle jeho mínění vyplývá z výše citovaného bodu 1.9, s čímž ovšem Energetický regulační úřad nesouhlasí a naopak se ztotožňuje s výkladem navrhovatele, který mj. odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. března 2018, č. j. 4 As 257/2017-82, ze kterého se podává, že: „*...slovní spojení „při uplatnění podpory formou výkupních cen“ a „při uplatnění podpory formou zelených bonusů“ užitá v bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 pouze stanoví, jaké podmínky uvedení výroben do provozu musí být splněny v rámci daného způsobu podpory výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, tj. buď při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo zelených bonusů. Zatímco tedy v případě, kdy výrobce bude uplatňovat nárok na podporu formou výkupních cen, bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektrárny vyrábět elektrinu a dodávat ji do elektrizační soustavy, v případě zvolení podpory formou zelených bonusů bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektrárny vyrábět elektrinu.*“ Z výše uvedeného je tak zřejmé, že pro uvedení výrobní do provozu v případě zeleného bonusu je dostačující výroba elektrárny v souladu s licencí, kdy podmínka faktického uplatnění formy podpory by protiprávně rozšiřovala okruh stanovených podmínek. K odkazovanému rozsudku sice odpůrce namítá, že tento nemůže být aplikován, protože se týká jiné věci, výkupních cen, avšak Energetický regulační úřad se domnívá, že Nejvyšší správní soud podal jednoznačný výklad splnění podmínek pro uvedení výrobní do provozu mj. také pro případy podpory formou zeleného bonusu, což je z výše uvedené citace zcela patrné.

Co se týče podmínky vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti, lze konstatovat, že tato byla ze strany navrhovatele splněna, když předmětná licence nabyla právní moci dne 25. listopadu 2010. Jelikož byla výrobní provozována v tzv. ostrovním provozu, není možno při posouzení uskutečnění výroby elektrárny vyjít z data prvního paralelního připojení, nýbrž je nezbytné tuto skutečnost zhodnotit na základě ostatních předložených podkladů. Pro prokázání svého tvrzení navrhovatel předložil jako důkaz protokol o zkoušce IPDF ze dne 29. prosince 2010 a protokol o měření společnosti ORGREZ, a. s. ze dne 30. prosince 2010. Z protokolu o zkoušce je zřejmé, že společnost Skanska CZ, a. s. provedla provozní zkoušku FVE Dubí, kdy výrobní byla uvedena do provozu dne

28. prosince 2010 v osm hodin, kdy na elektroměru K420NJs, s výrobním číslem 18937288 bylo natočeno cca 24 kWh. Z uvedeného dokumentu dále vyplývá, že tato provozní zkouška prokázala způsobilost FVE Dubí pro výrobu a provoz v souladu s dokumentací skutečného provedení stavby – DSPTS vyrábět do distribuční sítě. Protokol o měření potom stanoví, že bylo provedeno dle požadavků objednatele měření kvality elektrické energie dle ČSN EN 50160 a jednorázový záznam napětí, kdy bylo vyhodnoceno, že požadavky na kvalitu elektrické energie byly v přípojném místě FVE splněny. Také jednorázový záznam průběhu napětí nevykazuje žádné anomálie. Výrobna tak dle citovaného dokumentu technicky splňuje a vyhovuje podmínkám paralelního připojení k distribuční soustavě. Přestože odpůrce tvrdí, že si každý může zpětně vystavit potvrzení o výrobě v rámci ostrovního provozu, čímž zpochybňuje pravost zmíněných protokolů, žádným způsobem tuto skutečnost nedokládá. V tomto ohledu také Energetický regulační úřad nemá poznatky o tom, že by oba protokoly měly být vyhotoveny až pozdějšího data. K tomu je dále možno konstatovat, že protokol o měření byl zpracován společností ORGREZ, a. s., která je zkušební laboratoří akreditovanou Českým institutem pro akreditaci, o. p. s. V případě této instituce se potom jedná o národní akreditační orgán založený Českou republikou a notifikovaný Evropskou komisí, který poskytuje své služby v souladu s platnými právními předpisy ve všech oblastech akreditace jak státním, tak privátním subjektům, kdy konkrétně společnost ORGREZ, a. s. by příslušnou akreditací měla disponovat již od roku 2005. Jelikož tyto důkazy nebyly žádným hodnověrným způsobem vyvráceny, resp. jejich pravost nebyla prokazatelně zpochybněna, Energetický regulační úřad má za to, že výše uvedenými dokumenty bylo navrhovatelem jednoznačně prokázáno uskutečnění výroby. Z tohoto důvodu taktéž nedošlo k provedení důkazu - výslech svědků, který byl navrhován navrhovatelem, neboť by provedení takového důkazu již nepřineslo žádná relevantní zjištění podstatná pro rozhodnutí ve věci.

Odpůrce současně ve vztahu k datu uvedení výroby do provozu namítá, že skutečnost, že k připojení výroby došlo až v listopadu roku 2011, nasvědčuje tomu, že výrobna nebyla uvedena do provozu na konci roku 2010, nýbrž až později. K tomu dle názoru odpůrce svádí také fakt, že navrhovatel nenárokoval podporu za prosinec roku 2010, jinak ovšem svá tvrzení ničím jiným nedokládá. Energetický regulační úřad k této námitce uvádí, že žádný právní předpis v rozhodné době nestanovil, že výroby fungující v režimu ostrovního provozu musí být v určitém časovém období připojeny k distribuční soustavě. Záleželo tedy jen na navrhovateli, jestli a kdy tento krok učiní. Lze usuzovat s ohledem na novelizaci zákona č. 180/2005 Sb. provedenou zákonem č. 330/2010 Sb., že k připojení výroby ke konci roku 2011 došlo v důsledku nově vložených omezení nároků na podporu ve vztahu k nepřipojeným výrobnám a výši instalovaného výkonu, avšak toto je pouze jen odhad bez jakékoli opory a vlivu na daný spor. Současně také nebylo povinností navrhovatele nárokovat podporu za prosinec roku 2010, resp. tuto vůbec nárokovat, čímž je možno opět považovat námitku odpůrce za bezpředmětnou. Nadto Energetickému regulačnímu úřadu je z úřední činnosti naopak známo, že navrhovatel nárokoval podporu, avšak ve formě výkupních cen, kdy s tímto svým nárokem se návrhem na zahájení sporného správního řízení obrátil dne 27. prosince 2010 rovněž na Energetický regulační úřad, kdy v této věci bylo vedeno správní řízení pod sp. zn. ÚP-14819/2010-ERU, v rámci kterého nebylo navrhovateli pro nesplnění podmínek vyhověno.

Na základě výše uvedeného posouzení dospěl Energetický regulační úřad k závěru, že navrhovatel splnil podmínky, které pro rok 2010 stanovilo Cenové rozhodnutí Energetického regulačního č. 4/2009 v bodě 1.9, a lze tak předmětnou výrobnu považovat za uvedenou do provozu v roce 2010.

Jak již bylo uvedeno výše, na podzim roku 2011 došlo k prvnímu paralelnímu připojení výrobní k distribuční soustavě, kdy navrhovatel uvádí, že se tak stalo dne 16. listopadu 2011, kdežto odpůrce tvrdí, že dle migrace dat by tento den měl nastat až 19. prosince 2011. Přestože se strany sporu nescházejí v přesném datu provedení prvního paralelního připojení, není tato skutečnost pro daný spor relevantní, byť Energetický regulační úřad s ohledem na protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a. s. ze dne 16. listopadu 2011 přisvědčuje spíše názoru navrhovatele, když lze s jistotou říci, že se tak stalo v roce 2011, na čemž se také shodují navrhovatel i odpůrce. Skutečnost, že došlo k prvnímu paralelnímu připojení v roce 2011 je potom rozhodná pro posouzení, zda navrhovateli vzniklo právo na podporu elektřiny.

Co se potom týče samotného nároku na podporu, je třeba uvést, že prostřednictvím zákona č. 330/2010 Sb. byl s účinností od 1. března 2011 do § 3 zákona č. 180/2005 Sb. vložen odst. 1, jež stanovil, že: *„Podpora podle tohoto zákona (dále jen „podpora“) se vztahuje na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů ve výrobnách elektřiny na území České republiky připojených do elektrizační soustavy České republiky přímo, prostřednictvím odběrného místa nebo prostřednictvím jiné výrobní elektřiny připojené k elektrizační soustavě České republiky, s výjimkou větrných elektráren umístěných na rozloze 1 km² o celkovém instalovaném výkonu nad 20 MWe. V případě výroby elektřiny z biomasy se podpora vztahuje na druhy a způsoby využití biomasy, které z hlediska ochrany životního prostředí stanoví prováděcí právní předpis.“* a dále také odst. 5, dle kterého platilo, že: *„V případě elektřiny vyrobené využitím energie slunečního záření se podpora vztahuje pouze na elektřinu vyrobenou ve výrobně elektřiny s instalovaným výkonem výrobní do 30 kWp, která je umístěna na střešní konstrukci nebo na obvodové zdi jedné budovy spojené se zemí pevným základem evidované v katastru.“*, kdy je zřejmé, že tímto došlo k zúžení okruhu subjektů, kterým je poskytována podpora a současně nárok vzniká pouze výrobnám připojeným do elektrizační soustavy. S ohledem na ostrovní provoz a na instalovaný výkon výrobní navrhovatele by také jeho výrobní neměla již nárok na podporu. Zákon č. 330/2010 Sb. dále v rámci přechodných ustanovení v čl. II bodu 2 upravil, že: *„Připojí-li výrobce elektřiny ze zdroje nepřipojeného do přenosové nebo distribuční soustavy uvedeného do provozu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona takový zdroj do přenosové nebo distribuční soustavy do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, právo na podporu podle dosavadních předpisů zůstává zachováno. Pro účely stanovení podpory se takový zdroj považuje za zdroj uvedený do provozu dnem, kdy došlo k jeho připojení k přenosové nebo k distribuční soustavě.“* Z důvodové zprávy lze potom dovodit, že toto ustanovení bylo do zákona vloženo z toho důvodu, aby zdroj nepřipojený do elektrizační soustavy, ale uvedený do provozu před 1. lednem 2011, měl i nadále nárok na podporu, pokud se ovšem do 12 měsíců připojí do elektrizační soustavy. Jestliže tak učiní, potom jeho právo na podporu bude zachováno. Výše podpory pak bude odpovídat garantované výši pro daný zdroj platný v době připojení do elektrizační soustavy. Tímto ustanovením odůvodňuje svůj nárok na podporu také sám navrhovatel, kdy odpůrce s tímto souhlasí, ovšem jen za předpokladu, že

by byla výrobná uvedena do provozu v roce 2010. Dle odpůrce by tedy výrobná mohla být považována za uvedenou do provozu dne 16. listopadu 2011, popř. 19. prosince 2011, tedy ke konci roku 2011, což znamená, že je nutno s ohledem na novelizaci zákona č. 180/2005 Sb. a instalovaný výkon výrobný zdroj považovat za nepodporovaný.

Energetický regulační úřad se ztotožňuje s tvrzením navrhovatele, že zmíněný čl. II bod 2 dopadá na výrobní navrhovatele, když tato byla v souladu s podmínkami stanovenými příslušným cenovým rozhodnutím uvedena do provozu v roce 2010, tedy před účinností zákona č. 330/2010 Sb., která nastala ke dni 1. ledna 2011, a následně došlo ve lhůtě 12 měsíců od jeho účinnosti k připojení výrobní k distribuční soustavě. Pro stanovení podpory by se tak výrobná měla nadále považovat za zdroj uvedený do provozu v roce 2011. Jak dále vyplývá z citovaného přechodného ustanovení, právo na podporu podle dosavadních předpisů zůstává zachováno, z čehož je zřejmé, že nelze přijmout výklad odpůrce, že zdroj je s ohledem na novelizaci a instalovaný výkon výrobní nepodporovaný, když dosavadní právní předpisy neomezovaly u fotovoltaických elektráren nárok na podporu ani připojením do distribuční soustavy ani výší instalovaného výkonu, neboť do 31. prosince 2010 platilo ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., v rámci kterého bylo zakotveno, že: „*Podpora podle tohoto zákona (dále jen "podpora") se vztahuje na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů vyrobenou v zařízeních v České republice využívajících obnovitelné zdroje, s výjimkou větrných elektráren umístěných na rozloze 1 km² o celkovém instalovaném výkonu nad 20 MWe. V případě výroby elektřiny z biomasy se podpora vztahuje na druhy a způsoby využití biomasy, které z hlediska ochrany životního prostředí stanoví prováděcí právní předpis.*“

Ve vztahu k výše uvedenému Energetický regulační úřad shrnuje, že má za dostatečně prokázané, že navrhovateli vznikl ve smyslu zákona č. 180/2005 Sb. nárok na podporu pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011, když fakticky byla jeho výrobná uvedena do provozu ke konci roku 2010, a to v tzv. ostrovním provozu, a připojena do distribuční soustavy ke konci roku 2011. Byť fakticky nikde v právním předpise nebylo uvedeno, jakým okamžikem vzniká nárok na podporu, lze logickým výkladem dovodit, že tímto rozhodným dnem je den uvedení do provozu. Ode dne vzniku nároku na podporu je potom nutno odlišit uplatnění nároku na podporu, který se váže ke dni, kdy výrobce uplatnil v souladu s právními předpisy nárok na podporu a jeho výplatu. K otázce vzniku nároku odpůrce prezentuje svůj názor, dle kterého je třeba rozlišovat mezi splněním podmínek pro vznik nároku a vznikem nároku samotným, přičemž upozorňuje na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. dubna 2018, č. j. 25 C 132/2017-85. K tomu Energetický regulační úřad předně sděluje, že předmětný rozsudek doposud nenabyl právní moci, navíc tento při svém výkladu nároku na podporu odkazuje na ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb., který dle mínění Energetického regulačního úřadu se vznikem nároku na podporu nezabývá. Dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích platilo, že: „*Výrobce, který vyrábí elektřinu z obnovitelných zdrojů pro vlastní potřebu, je povinen předávat naměřené nebo vypočtené údaje o množství jím vyrobené elektřiny z obnovitelných zdrojů provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy. Splněním této povinnosti vzniká tomuto výrobcovi nárok na úhradu zeleného bonusu a na vydání záruky původu podle § 4 odst. 13.*“, z čehož je zřejmé, že toto ustanovení se věnuje až vzniku nároku na úhradu podpory, kdy popisuje podmínky, které musí být splněny. Jak již ovšem bylo uvedeno výše,

Energetický regulační úřad souhlasí s tím, že nárok na podporu, resp. vznik nároku na podporu, je jinou skutečností než vznik nároku na úhradu podpory, kdy pro oba nároky je třeba splnit odlišné podmínky. Jelikož navrhovatel splnil obě podmínky, které pro rok 2010 stanovilo Cenové rozhodnutí Energetického regulačního č. 4/2009 v bodě 1.9 pro to, aby výrobu bylo možno považovat za uvedenou do provozu v roce 2010, vznikl mu tak současně nárok na podporu ve smyslu zákona č. 180/2005 Sb., který s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 330/2010 Sb. zůstal zachován.

Jelikož zákon č. 180/2005 Sb. byl zrušen a ode dne 1. ledna 2013 nahrazen zákonem o podporovaných zdrojích, je nezbytné pro nárok na podporu dále vycházet z ustanovení tohoto předpisu a to konkrétně § 54, což jsou přechodná ustanovení, která jsou zde mj. zakotvena pro účely zachování nároku na podporu. Navrhovatel se domnívá, že v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 a 2 zákona o podporovaných zdrojích je jeho právo na podporu elektřiny zachováno i za účinnosti zákona o podporovaných zdrojích, a že se konkrétně na jeho případ aplikuje ustanovení § 54 odst. 5, dle kterého: *„Pro výroby elektřiny uvedené do provozu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pro které vznikl nárok na podporu elektřiny podle dosavadních právních předpisů, trvá nárok na podporu elektřiny podle tohoto zákona po dobu životnosti výroby elektřiny podle dosavadních právních předpisů. Ustanovení odstavce 3 tím není dotčeno.“* Zatímco odpůrce má za to, že na navrhovatele dopadá ustanovení § 54 odst. 3, jež stanoví, že: *„Připojí-li výrobce výrobu elektřiny dosud nepřipojenou k přenosové nebo distribuční soustavě a uvedenou do provozu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona k přenosové nebo distribuční soustavě, má nárok na podporu elektřiny podle tohoto zákona. Pro účely stanovení podpory elektřiny se taková výroba elektřiny považuje za výrobu elektřiny uvedenou do provozu v roce 2011. Právo na podporu vzniká pouze výrobnám elektřiny, které uplatňovaly nárok na podporu podle zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 330/2010 Sb.“* Energetický regulační úřad se neztotožňuje s tím, že by se na výrobu navrhovatele mohlo vztahovat ustanovení § 54 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, protože toto jednoznačně hovoří o výrobnách, které doposud nejsou připojeny k přenosové či distribuční soustavě a k jejich připojení teprve v budoucnu dojde, o čemž svědčí konstrukce daného ustanovení *„připojí-li výrobce výrobu elektřiny dosud nepřipojenou“*. Je zjevné, že toto ustanovení cílí na výroby, které se do distribuční soustavy připojí až po účinnosti zákona o podporovaných zdrojích a ne na výroby, které již byly připojeny za účinnosti zákona č. 180/2005 Sb., tak jak se stalo v případě navrhovatele. Nově připojované výroby pak mají nárok na podporu pouze v situaci, pokud v minulosti uplatňovaly nárok na podporu, jak tvrdí navrhovatel, když tato podmínka je výslovně zmíněna, avšak, jak již bylo zmíněno, u navrhovatele se nejedná o nově připojovanou výrobu, na kterou by bylo možno aplikovat podmínku uplatnění nároku na podporu ve smyslu ustanovení § 54 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. Dle mínění Energetického regulačního úřadu lze souhlasit s navrhovatelem, že na jeho případ dopadají přechodná ustanovení upravená v § 54 odst. 2, resp. odst. 5, což tedy znamená, že nárok navrhovatele na podporu ve vztahu k výrobě FVE Dubí trvá i nadále po dobu její životnosti, neboť tato je považována za uvedenou do provozu v roce 2011, tedy před účinností zákona o podporovaných zdrojích, kdy pro tuto vznikl v minulosti nárok na podporu ve smyslu

zákona č. 180/2005 Sb. Potom není nezbytné zabývat se otázkou, zda navrhovatel v minulosti nárok na podporu řádně uplatnil či nikoli, když v tomto se opět navrhovatel a odpůrce rozcházejí, jelikož ustanovení § 54 odst. 5 ve vztahu k přechodu nároku na podporu takovýto krok ze strany navrhovatele nepovažuje za nutný.

Energetický regulační úřad shrnuje, že po posouzení jednotlivých vyjádření a podkladů zařazených do spisové dokumentace, dospěl k závěru, že návrhu navrhovatele je v rámci prvního a třetího petitu možno vyhovět, když bylo dospěno k závěru, že výrobná byla fakticky uvedena do provozu v roce 2010 s tím, že na daný případ je dále nezbytné aplikovat čl. II bod 2 zákona č. 330/2010 Sb. a ustanovení § 54 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích. Závěrem Energetický regulační úřad konstatuje, že sporné správní řízení je ovládáno zásadou dispoziční, přičemž hlavní odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na jeho účastnících, kteří mají určité procesní povinnosti, především v podobě tzv. břemena tvrzení a břemena důkazního. Při rozdělení důkazního břemene není možné vycházet jen z toho, kdo je navrhovatelem, neboť konkrétně v tomto případě by byl odpůrce ve značné výhodě, protože např. jako plátce podpory by tuto nevyplácel s tím, ať se druhá strana obrátí na Energetický regulační úřad s návrhem na zahájení sporného správního řízení, jak mj. vyplývá z rozhodovací činnosti tohoto správního orgánu (viz rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 22. srpna 2017, č. j. 09861-18/2016-ERU). Rozdělení důkazního břemene tak vychází z tzv. normové teorie, podle níž procesní stranu tíží důkazní břemeno ohledně skutkových předpokladů jí příznivé právní normy. Tyto závěry plynou také z ustálené judikatury, např. z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. října 1997, č. j. 2 Cdon 257/97, podle kterého platí, že: „*Důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí.*“. V tomto ohledu tedy bylo na navrhovateli, aby prokázal, že předmětnou výrobnu je možno považovat za zdroj, který může být zaregistrován jako uvedený do provozu v roce 2011 s přiřazením příslušné podpory, resp. odpůrce musel osvědčit skutečnost, že takováto podpora nemůže být přiřazena, resp. nelze v tomto ohledu provést evidenci do jeho systému. K břemenu tvrzení a důkaznímu břemenu jednotlivých sporných stran lze dále doplnit, že navrhovatel prokázal, že předmětnou výrobnu je možno považovat za zdroj, který může být považován za uvedený do provozu v roce 2011 za současného přiřazení příslušné podpory, kdy tudíž naopak nelze přisvědčit názoru odpůrce, že se u předmětné výrobně jedná o nepodporovaný zdroj a požadovaná podpora nemůže být přiřazena. S ohledem na výše uvedené lze navrhovateli přiznat nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a odpůrci povinnost podporu vztahující s k elektřině vyrobené v této výrobně v této výši navrhovateli hradit od 1. ledna 2018. Současně je tak možno odpůrci uložit povinnost zaplatit navrhovateli částku ve výši 190.544,70 Kč spolu s úrokem z prodlení, kdy k tomuto Energetický regulační úřad podotýká, že výše uvedená částka nikdy nebyla ze strany odpůrce rozporována. Energetický regulační úřad potom uzavírá, že nelze

vyhovět druhému petitu navrhovatele, neboť odpůrce není možno takovou povinnost uložit, jak již bylo vysvětleno výše.

III.

Náklady řízení a úroky z prodlení

Navrhovatel zároveň požadoval, aby mu byl vedle částky 190.544,70 Kč přiznán také úrok z prodlení z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 190.544,70 Kč jdoucím ode dne 1. ledna 2018 do zaplacení. Tento nárok vychází z ustanovení § 1970 občanského zákoníku, dle kterého platí, že: *„Po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.“* Ani jedna ze sporných stran v průběhu sporu nepředložila žádnou smlouvu, ze které by bylo zřejmé, že by se tyto smluvně dohodly na výši úroku z prodlení, a proto je nutno aplikovat zákonnou úpravu úroku z prodlení. Z ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob, ve znění pozdějších předpisů potom vyplývá, že: *„Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.“* Pro první pololetí roku 2018 tak výše úroků z prodlení činí 8,5 %.

S ohledem na výše uvedené, resp. vyhovění části návrhu, je zřejmé, že navrhovateli vznikl nárok na vyplacení podpory ve výši, kterou požaduje a od uvedeného data, když odpůrce je vůči tomuto v postavení dlužníka. K tomuto je možno doplnit, že nárok na vyplacení podpory od ledna roku 2018 byl uplatněn u odpůrce dne 27. listopadu 2017, kdy se navrhovatel pokoušel v systému odpůrce zvolit a zaregistrovat podporu ve formě ročních zelených bonusů na rok 2018, což se mu nepodařilo, neboť volba podpory byla odpůrcem neoprávněně zamítnuta. Jestliže tedy odpůrce je v prodlení se splácením peněžitého dluhu tzv. jistiny, pak je možno ze strany navrhovatele uplatňovat nárok rovněž na úhradu úroku z prodlení.

Co se potom týče požadavku navrhovatele, aby úrok z prodlení byl uhrazen ode dne 1. ledna 2018, konstatuje k tomuto Energetický regulační úřad následující. Způsob vykazování a předávání naměřených a vypočtených hodnot elektřiny je upraven ve vyhlášce č. 145/2016 Sb., o vykazování elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů). Z ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů, ve znění účinném do 27. června 2018 potom plyne, že: *„Výrobce, který uplatňuje nárok na podporu, vykazuje měsíční množství elektřiny z podporovaných zdrojů pro každý výrobní zdroj elektřiny ve výkazu, jehož vzor je uveden pro obnovitelné zdroje a druhotné zdroje v příloze č. 2 k této vyhlášce a pro vysokoúčinnou kombinovanou výrobu elektřiny a tepla v příloze č. 3 k této vyhlášce.“* Kdy dále v ustanovení § 4 odst. 2 citované vyhlášky je uvedeno, že: *„Výrobci, s výjimkou výrobců uvedených v odstavcích 4 a 5, předávají údaje z výkazu nejpozději do desátého kalendářního dne*

po skončení kalendářního měsíce, za který jsou údaje předávány. Výrobce, který zvolil podporu elektřiny formou hodinového zeleného bonusu na elektřinu, předává dále za každou obchodní hodinu předcházejícího kalendářního měsíce skutečné hodnoty vyrobené elektřiny snížené o technologickou vlastní spotřebu elektřiny.“ Z uvedeného je zřejmé, že výrobce zpracovává v souvislosti s nárokem na podporu výkazy, které mají být předávány nejpozději do desátého kalendářního dne po skončení kalendářního měsíce, za který jsou údaje předávány. Obdobnou úpravu je možno nalézt také v Obchodních podmínkách OTE, a. s. pro výplatu podpory podporovatelných zdrojů energie, účinných do 27. června 2018, které odkazují na výše uvedený prováděcí právní předpis a které se dále věnují rovněž samotnému vyúčtování podpory, a to v ustanovení bodu 4. Na základě citovaných obchodních podmínek platí, že v případě měsíčního vyúčtování provádí operátor trhu vyúčtování jedenkrát za měsíc, a to na základě hodnot předaných výrobcem do systému operátora trhu do desátého kalendářního dne v měsíci následujícím po skončení měsíce, jehož se hodnoty týkají. Měsíční vyúčtování provede operátor trhu vždy do patnáctého dne kalendářního měsíce následujícího po skončení měsíce, jehož se hodnoty týkají, kdy současně zpracuje tzv. zúčtovací doklad. Splatnost podpory zeleným bonusem je potom upravena v bodu 5 výše uvedených obchodních podmínek, ze kterého se podává, že podpora bude hrazena vždy ve dvou platbách s rozdílnou splatností uvedenou na zúčtovacím dokladu. Splatnost tří čtvrtin částky podpory je stanovena na 21 kalendářních dnů od data vystavení zúčtovacího dokladu a zbývající jedné čtvrtiny na poslední den druhého měsíce následujícího po skončení kalendářního čtvrtletí, jehož se týkají předané hodnoty vyrobené energie.

K tomuto je třeba dále uvést, že navrhovatel předal příslušný výkaz za měsíc leden roku 2018 až dne 15. srpna 2018, a to prostřednictvím mailu z toho důvodu, že systém odpůrce mu neumožňoval tak učinit cestou předpokládanou vyhláškou o vykazování energie z podporovaných zdrojů. Faktem však zůstává, že v situaci, kdyby odpůrce umožnil navrhovateli se řádně registrovat v systému operátora trhu, pak by tomuto nic nebránilo, aby tento vykazované údaje předal ve stanoveném termínu a k tomu určeným způsobem, a lze tak předpokládat, že by tak učinil, neboť není známo, že by na straně navrhovatele byly nějaké jiné překážky, které by mu neumožňovaly předat údaje v řádném termínu. Jiný výklad by dle mínění Energetického regulačního úřadu vedl neoprávněně k tíži navrhovatele, který by tímto byl při výpočtu úroků z prodlení znevýhodněn na úkor odpůrce, který postupoval protiprávně, když neumožnil navrhovateli se zaregistrovat, resp. předat vykazované údaje. Výkaz za měsíc leden roku 2018 by tak nejpozději mohl být předán do dne 10. února 2018. Odpůrce by tak byl povinen provést měsíční vyúčtování a zpracovat zúčtovací doklad nejpozději do dne 15. února 2018. Splatnost částky 190.544,70 je pak nutno v souladu s Obchodními podmínkami OTE, a. s. pro výplatu podpory podporovatelných zdrojů energie, účinnými do dne 27. června 2018 rozdělit do dvou období, kdy její tři čtvrtiny, tedy částka zaokrouhlená na dvě desetinná místa ve výši 142.908,53 Kč, by měla být splatná dne 8. března 2018, když je nutno od posledního možného dne vystavení zúčtovacího dokladu přičíst 21 dnů, a jedna čtvrtina, tedy částka zaokrouhlená na dvě desetinná místa ve výši 47.636,18 Kč, by měla být splatná dne 31. května 2018, když tento den je posledním dnem druhého měsíce následujícího po skončení kalendářního čtvrtletí, za který byly údaje vykazovány, když tímto bylo první čtvrtletí roku 2018. Navrhovatel je tak oprávněn požadovat úrok z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 142.908,53 Kč jdoucím ode dne 9. března 2018 do zaplacení a z částky 47.636,18 Kč jdoucím ode dne 1. června 2018.

Je zřejmé, že Energetický regulační úřad nevyhověl úplně návrhu navrhovatele, co se týče úroků z prodlení, když tyto nebyly přiznány v požadované výši a od požadovaného data, resp. zcela nevyčerpal petit navrhovatele, kdy v tomto ohledu postupoval ve smyslu ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu a návrhu na úhradu úroků z prodlení vyhověl jen z části. K tomu je možno odkázat na rozhodnutí o rozkladu, č. j. 03141-21/2017-ERU, ze dne 13. února 2018, v rámci kterého se Rada Energetického regulačního úřadu vyslovila mj. tak, že pokud Energetický regulační úřad shledá, že sporná strana za prodlení odpovídá, avšak jsou požadovány úroky v nesprávné výši, má tento správní orgán postupovat na základě ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu a z části návrhu vyhovět.

Energetický regulační úřad rozhodl o tom, že je odpůrce povinen uhradit uvedené úroky z prodlení ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí. Jelikož správní řád konkrétně nestanoví lhůtu, která má být v rozhodnutí k plnění povinnosti stanovena, bylo přihlédnuto k právní úpravě uvedené v ustanovení § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dle které „*Uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku nebo, jde-li o vyklizení bytu, do patnácti dnů od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.*“. S ohledem na uvedené, výši částky, resp. úroků z prodlení a povahu povinného subjektu se tato lhůta jeví jako naprosto přiměřená.

IV. Závěr

Podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

V průběhu řízení byly provedeny důkazy zejména jednotlivými vyjádřeními navrhovatele i odpůrce včetně poskytnutých příloh, a to zejména protokolem o zkoušce IPDF ze dne 29. prosince 2010 a protokolem o měření společnosti ORGREZ, a. s. ze dne 30. prosince 2010. Energetický regulační úřad vzal za svá skutková zjištění také shodná tvrzení účastníků řízení či skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Podklady shromážděné v rámci tohoto správního řízení tak Energetický regulační úřad považuje za postačující pro zjištění stavu věci. Současně nebylo přistoupeno k realizaci důkazu navrženého navrhovatelem, a to provedení svědeckých výpovědí, neboť toto by bylo již za stávajícího posouzení věci zcela nadbytečné, a tím pádem také v rozporu se základními zásadami správního řádu, a to zejména zásadou legality, hospodárnosti či nezatěžování účastníků řízení. Energetický regulační úřad se rovněž domnívá, že se dostatečně vypořádal s námitkami a tvrzeními jednotlivých stran sporu.

Energetický regulační úřad má tudíž za dostatečně prokázané a odůvodněné, že je možno vyhovět prvnímu a třetímu petitu navrhovatele, když bylo prokázáno, že výrobní je považována za uvedenou do provozu v roce 2011, kdy příslušný nárok na podporu i nadále

trvá, a nelze vyhovět petitu druhému, neboť takováto povinnost nevyplývá pro odpůrce z žádného právního předpisu.

Podle § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Energetický regulační úřad s ohledem na odůvodnění tohoto rozhodnutí rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Zuzana Altmannová
oprávněná úřední osoba
oddělení schvalovacích řízení

Rozdělovník:

SPR, a. s.

OTE, a. s.